

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 163.

Tiende Session.

42de Møde.

Lørdagen den 28de November.

(Fortsat.)

Bloug (fortsat): Han kan ikke blot ryge Tobak, men han kan smøre sig over med Tobaksauce fra Øverst til Nederst, uden at nogen Sundhedscommission deraf vil tage den mindste Notits. Men, naar hans Ureenlighed gaaet ud over andre uskyldige Menneſter, naar han fylder sit Hus med Leiere og nedenunder disse anlægger Latriner, eller støpper sin Kælder fuld af raadne Been, eller anlægger store Beholdninger af Urin i sin Gaard. (Læs her i ng: Saa kunne Leierne flytte ud!) Ja, den ærede Rigsdagsmand siger, at Leierne kunne flytte ud, men for det Første er det ikke sagt, at de vide af det, thi noget Saadant sætter Cieren ikke i sin Leasecontract, og for det Andet er det for silde at flytte ud, naar Sygdommen er udbrudt. Den ærede Rigsdagsmand ved meget godt, at det Tilfælde er indtruffet her i Byen, at i en af Byens største Gader, som ellers var meget lidet berørt af Epidemien i 1853, der uddøde næsten den hele Befolkning, som var tilstede i en af de største Gaarde, og hvad fandt man saa? Man fandt, at den Fabrikant, som eiede Gaarden, havde anlagt en saadan stor Beholdning af Urin i Gaarden, som havde forpestet Luften (Latter). Ja, det kan ikke nytte, at man leer af saadanne Kjendsgjerninger, man maa tage dem, som de ere. Den ærede Rigsdagsmand har endelig viffet, og det har jeg allerede tildeels berørt, at Ansvaret skulde hvile paa Politimesteren alene, men det bliver jo ogsaa i Virkeligheden

Tilfældet, idet Politimesteren ifølge § 10 fremtræder som Udøver af Sundhedscommissionens Virksomhed. Det staaer ham frit for at modsætte sig samme; naar han enten finder, at detagne Beslutninger stride mod Lovgivningen, eller tvært er uhenſigtsmæssige, saa kan han nægte sit Samtykke, og det bliver jo altsaa i Virkeligheden ham, der fremtræder med Ansvar. Den ærede Rigsdagsmand vilde hellere have, at Politimesteren skulde have Ansvar alene, men hvad vil Følgen deraf blive? Den vil naturligviis blive, at han ingen Verdens Ting foretager sig, saalænge der ingen Sygdom er, og, naar der kommer en Epidemi, saa taber han let Hovedet og gjør formeget. Det har viist sig paa forskjellige Steder, at man, idet man vil gjøre alt Muligt, griber til voldsommere Forholdsregler end nødvendigt, men det er jo netop Hensigten med denne Lov at undgaae baade vdelæggende Epidemier og voldsomme Foranstaltninger, ved lidt efter lidt at vænne Befolkningen til at tagttage almindelige Sundhedsregler. Efter min Mening kunde man ikke lægge Ansvar paa nogen Anden end paa den, der virkelig kan bære det, og det vil altsaa blive Lægen. Men den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts Vælgkreds (Grundtvig) siger, at der er intet Urimeligere end at give Lægen Myndighed. I visse Henseender vil jeg gjerne indrømme, at det heller ikke var rimeligt, thi Lægen har ikke Midler ihænde, hvorved han kan udøve en saadan Myndighed, og Lægen vil heller ikke kjende de Love og Anordninger, som han i sine Foranstaltninger skal respectere. Det er kun Politimesteren, der kjender dem, og derfor er en Samvirken af Lægen og Politimesteren fuldkommen i sin Orden. Og hvorved forflygti-